

Sayın Başkan ve Sayın Üyeler,

Bugün bu mahkemede konuşmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmenizi isterim. Tutuklu olarak bu anı beklediğim 7 ay boyunca tamamen suçsuz olduğumu, tutukluluğumun devam etmesi için bir neden olmadığını, ayrı kaldığım ve yokluğumda birçok mağduriyet yaşayan eşime, iki küçük kızıma kavuşabilmemin ne kadar önemli olduğunu sizlere en iyi şekilde nasıl anlatabileceğimi uzun uzun düşündüm. Dilim döndüğünce bunları sizinle paylaşacağım. Heyecanımı mazur göreceğinizi ve atılı suçu işlemediğimi size göstermek için anlatacaklarımı sabırla dinletebileceğimi umuyorum.

Önce size kendimden ve yıllarca çalıştığım sosyal kalkınma ve sivil toplumun geliştirilmesi alanından biraz bahsetmek istiyorum. Daha sonra da bu alanda yaptığım, akademik, profesyonel ve gönüllü çalışmaların iddianamede yer bulan telefon kayıtlarında nasıl yanlış anlaşıldığını örneklerle paylaşmak istiyorum.

Savunmamın sonunda size esas olarak anlatabilmiş olmayı umduğum şey şudur: Ben sivil toplum ve sosyal kalkınma alanlarında araştırma ve çalışma yapan ve bunlar üzerine kitaplar yazan bir uzmanım. Hayatım boyunca her zaman diyalogdan yana oldum. Asla şiddeti veya şiddetle gelecek bir değişimi savunmadım. Hiçbir zaman demokratik seçim sürecinin dışında gerçekleşecek bir değişimden yana olmadım. Tam aksine mevcut demokratik sistem dahilinde, farklı taraflarla diyalog ve kamu kuruluşlarıyla işbirliği içinde toplumsal dönüşüme destek vererek değişimden yana taraf oldum. Yani iddianamede tarafıma yöneltilen suçlamalar hem kanıttan yoksun hem de benim inandıklarım ve yaptıklarımın kesinlikle ters düşmektedir. Savunmamın hemen hemen her kısmında yaptığım çalışmalardan örnekler verirken, tamamı yasal, meşru ve iyi niyetli olan bu çalışmalarımın maalesef iddianamede nasıl suçlama olarak yer aldığını ya da yorumlandığını ve Gezi olaylarıyla ilişkiliymiş gibi gösterilmeye çalışıldığını göreceğinize inanıyorum.

Kısa özgeçmişimle devam edeceğim. 1976 yılında Aydın'da doğdum. Orta ve lise eğitimimi İzmir Saint-Joseph Lisesi'nde burslu olarak tamamladım. 2000 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesi'nde İnşaat Mühendisliği Bölümü'nden

mezun oldum. Yine burslu olarak gittiğim Londra Ekonomi Üniversitesi'nin Sivil Toplum Kuruluşları Yönetimi yüksek lisans programından 2002 yılında mezun oldum. 2003 yılında ise Barselona Üniversitesi Uluslararası İşbirliği ve Kalkınma yüksek lisans programından mezun oldum. Sonrasında Türkiye'ye döndüm.

Üniversite yıllarımda Avrupa Öğrenci Forumu'nun üyesi oldum. O zamanlar 200'den fazla Avrupa şehrinde kurulu olan bu derneğin İstanbul şubesinde Türk-Yunan diyalogu üzerine yürütülen çalışmalara gönüllü olarak katkıda bulundum. Bu alanda yürüttüğümüz projelere, diyalogla ilgili çalışmalara yer verilen kitaplarda da atıfta bulunuldu.

1999 yılında Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı'nda (TESEV) çalışmaya başladım. O zaman vakfın yöneticisi Emekli Büyükelçi Gündüz Aktan'dı. Daha sonra da Emekli Büyükelçi Özdem Sanberk'le çalıştım. 2001 yılında yüksek lisans eğitimi için TESEV'den ayrıldım. 2003 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi, Sivil Toplum Kuruluşları Eğitim ve Araştırma Birimi'nde çalışmaya başladım. Sivil toplum, kalkınma ve işbirliği alanında öğrendiklerimi paylaşmak ve kendimi geliştirmek için çok uygun bir kurumdu. 2008 yılına kadar birçok vakıf, dernek ve sivil oluşuma yönelik uzun ve kısa dönemli kapasite geliştirme programlarının düzenlenmesinde, Program Sorumlusu olarak çalıştım. 2004 yılında yine Bilgi Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi alanında doktora çalışmalarına başladım. 2008 yılında Bilgi Üniversitesi'ndeki doktoramı ve işimi bırakarak kısa dönem askerlik yapmak için bıraktım. Askerliğimi tamamladıktan sonra çeşitli insani yardım kuruluşları için çalıştım. Doğal afetlerden etkilenen Pakistan ve Kenya gibi çeşitli ülkelerde kurumsal kapasite geliştirme üzerine danışman ve eğitmen olarak çalıştım. 2011 yılında Talimhane Eğitim ve Danışmanlık adı altında kendi şahıs şirketimi kurdum. Bu kapsamda İzmir Kalkınma Ajansı, İstanbul Bilgi Üniversitesi, Koç Grubu, Türkiye Üçüncü Sektör Vakfı, Avrupa Konseyi, Avrupa Komisyonu'nun Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın projelerinde ve yine Avrupa komisyonunun Kıbrıs'ta yürüttüğü projelerde danışman veya eğitmen olarak çalıştım. Bu çalışmalardan birinde İstanbul Bilgi Üniversitesi ile Avrupa Komisyonu destekli Şebeke adlı projede, gençlere TBMM'nin nasıl çalıştığını anlatan bir web sitesi geliştirdik. Bir başka projede, yine Avrupa Komisyonu desteği

ile İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde liseler için Avrupa Birliği'ni anlatan dijital ve interaktif bir kitap geliştirdik. İddianamede sayfa 381'deki, 12 Temmuz 2013 tarihli (ID: 2205288097) konuşma bununla ilgilidir. Yine Avrupa Komisyonu finansal desteğiyle İstanbul Bilgi Üniversitesi aracılığıyla Alevi Kültür Dernekleri'ne yönelik eğitimler düzenledik. İddianame sayfa 381'deki 15 Temmuz 2013 tarihli (ID: 2209583117) konuşma da bu eğitimle ilgilidir.

Ayrıca Türkiye Üçüncü Sektör Vakfı için önümüzdeki 20 yılda sivil toplum alanındaki eğilimleri görebilmek üzere bir araştırma yürüttük. Polis sorgusunda geçen bazı dinlemeler bununla ilgilidir. İzmir Kalkınma Ajansı uzman personeli için proje yönetimi üzerine eğitimler düzenledik. Avrupa Konseyi'nin 2010'da başlattığı Romanlar İçin Diyalog programında önce kolaylaştırıcılık üzerine eğitim alıp daha sonra bunu Türkiye'deki Roman derneklerinde uyguladık. Doğu Karadeniz Kalkınma Ajansı'yla birlikte yerel turizm planı geliştirilmesi projesinde kolaylaştırıcılık yaptım. Avrupa Komisyonu'nun teknik destek programı çerçevesinde Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nda proje yönetimi üzerine danışman olarak çalıştım. 2011 yılında tekrar doktora başladım.

İstanbul Bilgi Üniversitesi'nden ve başka yayınevlerinden çıkan, sosyal proje yönetimi ve savunuculuk, yani politikaları etkileme, konusunda yayınlarım da var. Bu yayınları genelde çok değerli başka akademisyenler ve bürokratlarla yaptım. Proje döngüsü yönetimi ile ilgili iki ve savunuculukla ilgili bir kitap Bilgi Üniversitesi Yayınları tarafından basıldı. Ortak yayın çıkarttığım kişilerden biri de o zaman TBMM Kanunlar Genel Müdürü, şimdi Sudan Büyükelçisi olan Sayın Dr. İrfan Neziroğlu'dur. Kitapları delil olarak sunuyoruz.

2011 yılında yarı zamanlı olarak, merkezi Hollanda Lahey'de bulunan Bernard van Leer Vakfı için çalışmaya başladım. O zaman Türkiye sorumlusu olarak çalışan Marc Mataheru'ya Türkiye'de 0-8 yaş arası çocuklara yönelik aile içi şiddetin azaltılması konusunda, vakfin sağlayacağı hibe ve teknik destek alanlarında danışmanlık yaptım. Marc Mataheru ve Vakfın o dönem yürüttüğü çalışmalarla ilgili aldığımız belgeyi ve noter onaylı çevirisini daha önce sunmuştuk. Marc'la irtibatta olmamın nasıl bir suç olduğunu bilmiyorum. Sadece yabancı bir isim olduğu için iddianamede böyle bir algı

yaratılmaya çalışılıyor. Bu kapsamda Beyoğlu Belediyesi'nin kurduğu ve belediye ile doğrudan çalışan Kültür Kenti Vakfı ile Beyoğlu ilçesinde uygulanacak Bilinçli Aile, Sağlıklı Nesiller projesine finansal destek yani hibe sağladık. 2011-2016 yılları arasında Kültür Kenti Vakfı'na, yani Beyoğlu Belediyesi'ne, ebeveyn destek programları için 1 milyon Euro'ya yakın hibe yardımı yapıldı. Yine çocuğa yönelik aile içi şiddetin azaltılması çalışmaları kapsamında, Boğaziçi Üniversitesi ile işbirliği yaparak ulusal bir araştırma yapılması için finansal destek sağladık. Bu araştırmanın sonuçlarını Aile Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın o zamanki Bakan Yardımcısı olan Sayın Dr. Aşkın Asan'la makamında paylaştık. Bu araştırmayla ilgili yaptığım, iddianamenin 384 ve 385'inci sayfalarında geçen 17 Eylül 2013, 19 Eylül 2013 ve 26 Eylül 2013 tarihli konuşmalar Gezi olaylarıyla ilgili ve delilmiş gibi gösterilerek tam 220 gündür cezaevinde tutuluyorum.

2014 yılının Eylül ayında Bernard van Leer Vakfı'nın Türkiye Temsilcisi olarak çalışmaya başladım. Vakıf olarak Türkiye'de 0-3 yaş arası çocukların gelişimini desteklemek üzere İstanbul'daki ilçe belediyeleriyle bir çalışma başlattık. Çalışmaya bugüne kadar AK Partili Beyoğlu ve Sultanbeyli belediyeleri ve CHP'li Maltepe ve Sarıyer belediyeleri katıldı. Bu belediyelere hem Boğaziçi, Kadir Has ve Üsküdar gibi üniversiteler aracılığıyla teknik destek sağladık hem de doğrudan hizmet üretmeleri için hibe desteğinde bulunduk. Örneğin Sultanbeyli Belediyesi iki yıllık bir proje için 220.000 Euro, Beyoğlu Belediyesi'nin Kültür Kenti Vakfı 150.000 Euro hibe yardımı aldılar. Kasım 2018'de, yani tutuklanmadan birkaç hafta önce Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'nin de bu programdan yararlanması ve hizmet geliştirmesi için Belediye Başkanı Fatma Şahin'le bizzat görüştük ve prensipte işbirliği yapma kararı aldık. Fatma Şahin bu davada 7 numaralı mağdurdur. 31 Mart seçimlerinden önce AKP'nin Gönül Belediyeciliği alanında tavsiye ettiği sosyal projeleri içeren bir belgeyi de delil olarak sunmuştuk. Burada Sultanbeyli Belediyesi ile yürüttüğümüz projenin örnek olarak diğer AK Partili belediyelere önerildiği görülebilir.

Öte yandan uzmanlığım kapsamında çok çeşitli çalışmalara gönüllü olarak da destek verdim. Bunlardan bir tanesi zorunlu askerlik sırasında yaşanan çeşitli hak ihlallerini raporlayan asker hakları oluşumuydu. Yurttaşların askerlik yaparken maruz kaldıkları

kötü muameleleri TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu'na iletmelerine aracı olan bu oluşuma destek verdim. Bu çalışmalar kapsamında dönemin TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Sayın Ayhan Sefer Üstün'le birçok kez, Sayın Naci Bostancı'yla ve dönemin Savunma Bakanı Sayın İsmet Yılmaz'la da görüştük. Sayın Yılmaz bu davadaki 22 numaralı mağdurdur. Hem hak ihlallerinin önlenmesi için çözümler ürettik hem de konunun muhataplarının ve basının bazı sorunları görmesine aracı olduk. Askerlik sırasında yaşanan intiharlar konusunda basında ve kamuoyunda ciddi bir farkındalık yarattık. Disiplin koğuşu olarak anılan ve adil yargılanma, kötü muamele görmeme gibi birçok temel insan hakkının açık ihlali olan bir uygulamaya ve bunun ciddi sonuçlarına da dikkat çekerek kaldırılmasına katkıda bulduk.

Aynı zamanda o dönem çözüm süreci olarak adlandırılan barış sürecine katkıda bulunmak üzere bir dernek kurmaya karar verdim. Derneğe Diyalog ve Uzlaşma Merkezi Derneği adını vererek yakınımnda ve sivil toplum alanında çalışan arkadaşlarımı üye olmak üzere ikna ettim. O zaman Türkiye'nin önündeki en önemli demokratikleşme fırsatlarından biri olan çözüm sürecine, silahların susması ve ateşkesin sağlanmasının ötesinde toplumsal barışın da sağlanmasına katkıda bulunmak istedim. Ülkenin en batısında doğmuş ve yetişmiş biri olarak katkıda bulunma sorumluluğu hissettim. Bu kapsamda yürütmeye çalıştığımız bazı projelerin bu iddianamede suçlama olarak ve Gezi olaylarıyla ilişkiliymiş gibi gösterilmeye çalışılması beni şaşırttı. Ta ki o yıllarda dinleme kararını verenlerin şimdi firari ya da bazılarının benimle aynı cezaevinde olduklarını öğrenene kadar. Yani 2013'te çözüm sürecine karşı olan bir kısım savcı ve polis tarafından dinlenmeye başlanmamın istendiğine ve yine bu sebeple dinlemelerin Aralık 2013'ten sonra hızla azaldığına inanıyorum. Fakat bu dinlemelerin "kıymetlendirilerek" 6 yıl sonra böyle bir davada kullanılmasını anlamlandıramıyorum.

2014 yılından beri tam zamanlı Türkiye Temsilcisi olarak çalıştığım Bernard van Leer Vakfı aracılığıyla her yıl yaklaşık 1,5 milyon Euro gibi bir hibeyi Türkiye'deki çeşitli üniversite, belediye, sivil toplum kuruluşu ve şirketler üzerinden dağıtarak 0-3 yaş döneminin önemine yönelik farkındalığı artırmaya çalıştık. Bu konudan emniyet sorgusu sayfa 62'deki konuşmada da bahsediyorum. Bu konuşmanın tarihi 13 Eylül

2013'tür (ID: 2316238846). 0-3 yaş dönemi insan beyninin %85'inin geliştiği dönemdir. Bu döneme yönelik yaklaşık 5 milyon Euro'ya yakın yatırıma rağmen doğrudan çalıştığımız emziren her 100 anneden sigara içen 10'unun bile sigarayı bırakmasını sağlayamadık. Bu miktar ve mütevazı hedef bu iddianamede geçen ve suçmuş gibi işaret edilen, kitap hazırlamak için aradığımız 25.000 Dolar'la karşılaştırmak bakımından önemlidir. Bu konuyla ilgili tutukluluğum sırasında sözde gazetelerde sözde haberler yapıldı. Bu konuda yazan ve beni hedef gösteren sözde gazeteciler yayın hazırlamak için aradığımız ve hiç almadığımız bir miktara işaret etmişler. Basit bir Google araması yapsalardı bu miktarın 10 katının üzerindeki bir hibeyi tek seferde ve toplamda da 50 katını aşan miktardaki hibeyi Bernard van Leer Vakfı olarak AK Partili belediyelere sağladığımızı görmemiş olmaları ise ya kötü niyet ya da büyük beceriksizlik örneğidir.

İddianamenin 24. sayfasından alıntılıyorum: "*Kalkışma hareketinin asıl sebebinin Adalet ve Kalkınma Partisinin izlediği iç ve dış politikalar ve ayrıca ülkemizde inşa edilmeye çalışılan büyük altyapı atılımları ve projeleri olduğu anlaşılmıştır*". Bu soyut iddianın aksine parti gözetmeksizin farklı taraflarla diyalog içinde toplumsal kalkınmaya destek oldum. Mesela Türkiye'de dezavantajlı 0-3 yaş arası çocuklar ve ebeveynlerine yönelik yapılacak çalışmaların belediyelerle ve parti gözetmeksizin yapılmasını Hollanda'daki vakfa ben önerdim. AK Partili belediyelerle ilişki kurmak için ben çaba gösterdim. Vakıf merkezi benden bunu özellikle talep etmedi. Türkiye'deki bu stratejiye ben karar verdim. Askerlikle ilgili sorunları gündeme getirirken hem meclisle hem de farklı siyasi partilerden vekillerle, kamu denetçiliği kurumu adalet bakanlığı ve savunma bakanı ile iletişim kurduk. TBMM'nin yasama ve denetleme mekanizmalarının nasıl çalıştığını anlatırken meclis bürokrasisi ile çalıştık. Romanlarla ilgili çalışmalarda belediye, işkur ve yine parti gözetmeksizin milletvekilleri ile çalıştık. Buna rağmen hükümete diz çöktürmek gibi garip ifadelerin de geçtiği 657 sayfalık bir iddianameyle ağırlaştırılmış müebbet hapsim isteniyor, 7 aydır 10 m²'lik bir hücrede tek başıma tutuluyorum ve nedenini anlayamıyorum.

Burada anlattığım özgeçmişimle vurgulamak istediğim temel bir konu var. Bu iddianame bu olaylar nasıl oldu sorusuna cevap vermiş gibi yaparken, bu insanlar

bunları neden yaptılar sorusuna ise hiç değinmemektedir. Benim böyle bir sebebim ve siyasi yaklaşımımın hiç olmadığını açıklamak istedim. Ben hiçbir zaman şiddetle gelen ve ani bir değişimden yana olmadım. Ama değişimden yana oldum. Değişimin taraflarıyla diyaloga özen gösterdim. Sivil toplum alanında çalışarak bu alanın, toplumsal cinsiyet, ayrımcılık, savaş karşıtlığı, İslamofobi gibi birçok sorunun doğrudan mağduru olmasanız da farklı kesimlerden insanlarla bir araya gelebildiğiniz bir yer olduğunu gördüm. Hak temelli çalışmanın top yekun bir değişimin peşinden gitmekten çok daha çözüm odaklı bir yaklaşım olduğuna inandım ve hâlâ da inanıyorum. Haklar ve sorumluluklar önemlidir. Sadece sorumluluğunuz var, hakkınız yoksa kölesinizdir. Sadece hakkınız var, sorumluluğunuz yoksa kralısınız. Bu ikisinin dengesi yurttaşlığın ve demokrasinin en temel unsurudur. Sivil toplum da bu alanla ilgili tartışmaların ve faaliyetlerin yürütüldüğü alandır. Doğası gereği siyasidir ama siyasi partilerden ayrılır.

Sivil toplum alanı ve sivil toplum kuruluşları ile ilgili bugüne kadar verdiğim iki tane temel mesajı burada da tekrarlamak isterim. Öncelikle sivil toplum tam da yukarıda açıkladığım gibi çözüm temelli çalışır, haklar alanının toplumsal diyaloga dönüştürülmesine katkıda bulunur. Yani iktidara talip olmaz. İktidara talip olan yani toplumdaki bütün sorunlarla ilgili sözü olan kuruluşlar siyasi partilerdir. Dolayısıyla onu devirip yerine kendisinin ya da önerdiği bütüncül çözümlerin gelmemesi sebebiyle siyasi partilerden ayrışır. Sivil toplumun talepleri daha mütevazıdır; bebek ölüm oranlarının azaltılması, kadına veya çocuğa yönelik şiddetin azaltılması, farklı toplumsal kesimlere yönelik ayrımcılığın ortadan kaldırılması vb. Sivil toplumun amacı hükümeti değil, kendisini yani kendine olan ihtiyacı ortadan kaldırmaktır. Mesela kadınların seçme ve seçilme hakkı, ilkokulun zorunlu ve evrensel olması, İstiklal Caddesi'nin trafiğe kapatılması ya da Gezi Parkı'nın park olarak kalmasını talep eden kuruluşlar yoktur. Buna gerek yoktur. Bu meselelerin bu kısmı bitmiştir.

Bir başka önemli ayrım da sivil toplumun yöntem olarak şiddeti teşvik etmemesidir. Sivil toplum şiddeti dışlar. Eylemleri ve araçları şiddet içermez. Çünkü o zaman sivil, yani uygar, medeni, şehrili olamaz. Yani cebir ve şiddet kullanarak hükümeti yıkmak hiçbir şekilde sivil toplumun alanı değildir. Sevdiğim bir yazarın dediği gibi şiddetin

beceriksizlerin başvurduğu son çare olduğuna inanıyorum. Dolayısıyla bir sivil toplum ve sosyal kalkınma uzmanı olarak şiddeti ya da şiddetle gelecek değişimi hiçbir zaman savunmadım. Yani ne hükümeti devirmek, ne de cebir ve şiddet kullanmak eğitimini aldığım, pratikte uyguladığım ve siyaseten yanında olduğum bir tutumdur. Zaten iddianamede ve dosyadaki tüm dinlemeler, sivil toplum alanında gönüllü, uzman veya araştırmacı olarak yürüttüğüm çalışmalarla ilgilidir. Şiddeti öven, teşvik eden ya da hükümeti devirmekle ilgili herhangi bir konuşma yoktur.

Dolayısıyla cebir veya şiddetten pek anlamam ama çocuk gelişimiyle ilgili son yıllarda hem iki çocuğum sayesinde hem de profesyonel olarak yürüttüğüm çalışmalarda birkaç şey öğrendim. Öncelikle beynin %85'inin anne karnından 3 yaşa kadar olan dönemde geliştiğini belirtmişim. Bu yıllarda beynimizdeki hücreler arasında dakikada 1 milyondan fazla bağ kuruluyor. Doğduğumuzda anadilimizi diğerlerinden ayırt edebiliyoruz. Doğduktan 20 dakika sonra yüz ifadelerine tepki vermeye başlıyoruz. Yaklaşık 1,5 yaşında sebep-sonuç ilişkileri kurmaya başlarız. Masanın üzerindeki bardağı ittiğimizde düştüğünü görürüz. Bunu tekrar tekrar yapma sebebimiz budur. Olaylar arasında ilişki olduğunu görmeye başlarız. Yaklaşık 3 yaşında ise hayal kurabildiğimizi ve bu hayaller etrafında insanlarla ilişki kurabildiğimizi fark ederiz.

Mesela benim üç yaşındaki kızım Leyla'nın ben yokken oynadığı bir çantası olmuş. Ara sıra o çantadan yuvarlak bir kitap çıkarıyormuş. Sonra da o yuvarlak kitaptaki mavi aslanın hikâyesini eve gelenlere okuyormuş. Ne öyle bir çanta, ne kitap, ne de mavi aslan var. Leyla da okuyamıyor zaten. Maalesef önümüzdeki bu 657 sayfalık iddianame de Leyla'nın çantasındaki yuvarlak kitabın içindeki mavi aslan kadar gerçek ve tutarlı bir metin. Bir iddia yok, delil yok, ispat yok, sebep-sonuç ilişkisi yok, örgüt yok ama örgüt üyesi var, suç yok, suçlu var, pervasız bir ağırlaştırılmış müebbet talebi var. 16 Kasım sabah 6.30'da, 8-10 polis eşliğinde evden alındığımdan beri 10m2'lik bir odada tek başıma tutulmamın herhangi hukuki bir açıklaması olmadığı gibi, bu iddianame en basit sebep-sonuç ilişkilerini kurmayı dahi denemiyor. Yani hepimizin yaklaşık 1,5 yaşında geliştirdiği en temel becerileri dahi kullanmaya çalışmıyor. Ama en bilinen propaganda yöntemlerinden birini kullanarak, birkaç noktayla sınırlı kalan suçlamaları sürekli tekrar etmek suretiyle suç işlenmiş algısı

yaratmaya çalışıyor. Ortalama 20-30 sayfada bir aynı şeyi tekrar ediyor. Mesela iddianamenin 42. sayfasında şöyle deniyor: “... bu şekilde de kendi amaçlarına hizmet edecek biçimde kurguladıkları tertiplerde kullanılmak üzere yurt dışından para getirmek maksadıyla kendi faaliyetlerinin iç yüzünü karartmaya ve eğitimini aldıkları yöntemlerin sahada uygulanmasına çalıştıkları tespit edilmiştir.” Hangi amaçlar, hangi tertipler, hangi para, hangi faaliyetler, hangi eğitim, hangi yöntem, hangi tespit? Hiçbiri yok. Yok.

Öncelikle somut olarak hakkımda delil diye bulunan tek şey 26 Haziran 2013 ile Şubat 2014 arasında yapılan 150 farklı dinlemedir. 6 yıl önceki bu konuşmaları hatırlamam mümkün değil. Konuşmaların doğruluğundan da emin olmak mümkün değil.

Kıymetlendirildiği söylenen bu dinlemeler anlaşılan geçen hafta dosyaya girmiş. Ses kayıtları hala yok. Polis sorgusu ve iddianameye geçen tapelerin içeriğinden ancak ses kayıtlarını dinledikten sonra emin olabilirim. Dinlemeleri kim yaptırmış, kim tekrar dinleme kararı aldırılmış, bunlar sonra nasıl kıymetlendirilmiş gibi açıklamaları avukat arkadaşlara bırakıyorum. Benim anlayabileceğim soyutluk düzeyini aşıyorlar. Bunlar arasında Ocak 2014’te bir dinleme ve Şubat 2014’te bir dinleme var. Yani yoğun olarak 26 Haziran’la Aralık 2013 arasında gerçekleşmiş dinlemeler. İddianamede ise 31 dinlemeye yer veriliyor, iddianamenin 378. sayfasında Hanzade Germiyanoglu ile yaptığım 42 konuşmanın tarihleri 4 Şubat 2013 ile 30 Haziran 2013 arası olarak belirtiliyor. İnanç Ekmekçi ile yaptığım 8 iletişimin tarihleri ise 22 Kasım 2012 ile 10 Haziran 2013 arası olarak belirtiliyor. Sayısı verilen bu konuşmaların içeriği polis sorgusunda ya da iddianamede yok. Neden yok? Çünkü dinlemeler 26 Haziran 2013’te başlıyor. Ama iddianamenin benimle ilgili kısmının en başına bu isimler ve görüşme sayısı konularak, daha sonra yer verilen konuşmaların bu tarihler arasında yani Gezi’den önce yapıldığı algısı yaratılmaya çalışılıyor. Gerçek bu değil.

İddianamenin 65. ve 90. sayfaları arasında Gezi olaylarının bir akışı veriliyor. Buna göre 16 Haziran’da park polis tarafından boşaltılmış. Polis sorgusundaki tüm dinlemeler 26 Haziran 2013’te başlıyor. İddianameye giren en erken tarihli dinleme ise 30 Haziran tarihli. Yani az önce dediğim gibi, Gezi olaylarının 2011’den beri planlandığına dair somut delil olarak gösterilen dinlemeler park boşaltıldıktan sonra

başlıyor. Bunların nasıl delil olduğu ya da sebep-sonuç ilişkisini nasıl kurduğu ise açıklanmıyor. Tekrar söylemek istiyorum, polis sorgusunda ya da iddianamede 26 Haziran 2013'te yani park boşaltıldıktan 10 gün sonra başlayan dinlemelerden başka dinlemem yok, yani hakkımda başka delil yok.

İddianamedeki bir diğer tuhafılık ise örgüt üyeliği suçlaması yöneltmeyip çeşitli yerlere algı oluşturmak için serpiştirilmiş örgüt ve talimat benzeri ifadelerdir. Bu iddianamede adı geçmeyen örgüte, olmayan hiyerarşiye, ilişki yoğunluğuna vs. dahil olmadığımı nasıl ispatlayacağımı bilmiyorum. Örgüt yok ama örgüt üyesi var. Yine aynı sorun tekrar ediyor, olmayan örgüte, olmayan üyeliğimle 2011'den beri Gezi olaylarını planladığımızın somut delili yok, yine bir sebep-sonuç ilişkisi yok.

Bu davanın diğer tutuklu sanığı Osman Kavala'dan talimat ve yönlendirme aldığım iddianamede sıkça tekrar ediliyor. Örgüt meselesinde olduğu gibi bunun da hiçbir delili yok. Ama zaten bu hiç kimse için bir sürpriz değil artık. Herhalde bu talimat ve yönlendirmeleri 2012'de kendisine ait sabit bir hatla 35 saniye süren ve içeriği herhangi bir dosyada bulunmayan görüşmede aldığım ima ediliyor. O yüzden açıklanmaya muhtaç bir başka alan ise 35 saniyede aldığım talimat ve yönlendirmeyle tüm bu faaliyetleri nasıl yaptığım konusudur. Emniyet'teki ifadem 68. sayfasında, 02.Ekim 2013'te yaptığım bir konuşmada (ID: 2350251022) Osman Kavala'nın bende "*cep telefonu yok*", "*kendisine ulaşmamızın kolay bir yolu yok*" diyorum. Bundan sonrasını söylemeye gerek yok ama yine de kayıtlara girmesi için; iddianamede ya da herhangi başka bir delilde, talimat yok, yönlendirme yok. Osman Bey'i tanımak suç değil tabii ama tanımıyorum da. Hatta keşke tanısaydım çünkü kendisiyle en uzun konuşmamızın geçtiği cezaevi koridorunda bağırarak birbirimize hal-hatır sormaktan öte bir şeyler konuşabilirdik en azından.

Bir başka önemli konu da 657 sayfa boyunca anlatılan çok çeşitli mala zarar, yaralama vb. suçlamalardır. Ayrıca iddianamenin Giriş kısmı sayfa 23'te geçen "*şiddet olaylarının yaşanmasına ne şekilde yön verdikleri*" ya da "*şiddet içeren eylemler izah edilerek*", sonra da "*şiddet içerikli eylemlere ve hükümete yönelik bir kalkışmaya dönüşmüştür*" gibi ifadelerle olayların şiddetle ilgili kısımlarına dikkat çekilmektedir. Benimle ilgili tüm dinlemelerde bırakın şiddeti en ufak bir hakaret geçmemektedir.

Ama www.siddetsizeylem.org site adını satın almış olmam suçmuş gibi anlatılmaktadır. Uzman raporuyla da anlattığımız gibi bu sitede alan adının bende olduğu süre boyunca herhangi bir şey yayınlanmadı. Bu iddianamenin 47. ve 60. sayfaları arasında şiddetsiz eylem yöntemleriyle ilgili detaylı bilgi var. Eğer bu alan adını almak dahi suçsa kamuya da açık olan bu iddianamenin içeriğiyle şiddetsiz eylemin yaygınlaştırılması konusunda çok daha ciddi bir suç işleniyor. Bu ülkede her yıl 400'den fazla kadın öldürülüyor. Kadına ve çocuğa yönelik şiddet ve istismar gazetelerde 3. sayfa haberi olarak normalleşmiş durumda. Sokak ortasında üç kadına şiddet uygulayarak hastanelik eden bir adamın, bir siyasi parti genel başkanını yumruklayan başka bir adamın ya da gazetecileri hastanelik eden adamların isimleri bile baş harfleriyle verilirken şiddet içermeyen eylemi savunmayı düşünmek, bu yönde yalnızca alan adı satın almış olmak dahi önemli bir suçmuş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Biliyorum tekrar olacak, ama bu sebeple 7 ay 220gündür tek başıma 10m2'lik bir hücrede tutuluyorum. Bahsettiğim bu adamlar nezarete bir gece geçirmedi. Bunu mantığın bile kabul etmesi güç geliyor.

Ben şiddetsiz eylemi iddianamenin 379. sayfasında da görülebileceği gibi *"kamusal alanda yapılan her türlü siyasi aktivite ama şiddet içermeyen yani taş atmadan direnmek aslında"* diye açıklıyorum. Sonra sayfa 384'te *"havai fişek attılar onlar da salak gibi"*, daha sonra *"aptallar havai fişek atınca dağıttı onlar da"* diye şiddeti eleştiriyorum. Bu konuşmaların tarihi 10 Eylül 2013, tabii ki park boşaltıldıktan sonra. Ayrıca emniyet sorgusu sayfa 11 ve 12'de 31 Temmuz 2013 tarihli (ID: 2237413123) konuşmamda *"parkta, parkın içindeyken insanlarla tartışırken de bunlara ihtiyacımız olduğunu gördük. Yani ne yapacağız, taş atmayacağız da, gül mü atacağız polislere" diyemez. Ama yok kardeşim işte Gandhi ne yapmış falan filan deyince başka bir tartışma olur. Çünkü aslında onlar bilinmiyor da bir yandan bu tür eylemin ..."* diyorum. Yani benim şiddetsiz eylem tanımım iddianamede geçtiği gibi olayları kaosa, şiddete dönüştürmek falanla ilgili değil. Ayrıca hem şiddetsiz eylem, hem sivil itaatsizlik üzerine Gezi olaylarından önce ve sonra basılmış onlarca kitap, Gezi olaylarındaki eylemler üzerine dergi, makale ve filmler var. Ben de daha önce de bahsettiğim gibi sivil toplum alanında çeşitli yayınlar hazırladım veya bu yayınlara katkıda bulundum. Dolayısıyla şiddetsiz eylem konusunda bir yayın hazırlama girişimi

nasıl bir suç olabiliyor anlayabilmiş değilim. Öte yandan bu yayınlara ilgili olarak da yine iddianamenin 51. sayfasında, 31 Temmuz 2013 tarihli "*bunun Türkiye 'de yapılmış örnekleri var, CIA'den, OTPOR'dan bir şey ithal etmiyoruz*" diyorum. İddianamenin 29. sayfasında "*Gezi kalkışmasının Batı finansörlüğünde, Sırp profesyonel devrim ihracatçılarının eğittiği Türkiye distribütörleri tarafından organize edildiğine dair elde edilen bulgular sunulacaktır*" deniyor. Daha önce de belirttiğim üzere distribütörlük, ihracat gibi meselelerle bir ilgim olmadığı da açık. İddianame boyunca tekrar edilen sivil itaatsizliğin şiddetsiz eylemle birebir aynı şey olmadığını, benim sadece şiddetsizlikten bahsettiğimi de bir kez daha ifade etmek isterim. Ek olarak bu sayfalarda, ya da dinlemelerin herhangi bir yerinde ne hükümetten ne hükümet üyelerinden ne de herhangi bir siyasi otoriteden bahsediliyor. Yani şiddetsiz eylemi ve bu eylem türlerini yaygınlaştırma meselesini hükümete diz çöktürmek için değil; çocuk gelinlerin engellenmesi, çözüm sürecinde şiddetin azalması gibi konulara faydalı olacağını düşünerek belgelemeyi planlıyorum. Fakat zaten sonuçta böyle bir yayın hazırlanmıyor, yayınlanmıyor. Bu yayın için alınması planlanan fon da alınmıyor. Burada sözde tek delil bu yayını hazırlama konusundaki niyetimi telefonda paylaşmış olmam. Derneğin banka hesap dökümünü de delil olarak sunuyoruz. Görüleceği gibi hesaba böyle bir para yatmamıştır.

İddianamenin sık sık tekrar ettiği ve büyük ihtimal kötü niyetten değil aceleden tarihini vermeyi ihmal ettiği bir konuşmamda piyano çalan adam, duran adam ve yeryüzü iftarlarına atıfta bulunuyorum. Şiddetsiz eylemin Gezi olayları sırasında ortaya çıkan bu örnekleriyle ilgili konuşma da 31 Temmuz 2013 tarihinde yani park boşaltıldıktan bir buçuk ay sonra gerçekleşiyor. Ama iddianamede tekrar tekrar karşınıza gelince bunların gerçekleşmesini sanki ben teşvik etmişim gibi bir algı oluşuyor. Ben duran adam değilim. Maalesef piyano çalamıyorum onun için piyano çalan adam değilim ve bir tek yeryüzü iftarına katılmadım. Hepimiz biliyoruz ki ne durmak ne piyano çalmak ne de iftar yapmak suç. Yine de iddianamede bunun ötesinde başka bir açıklama yani benim bu eylemlerle nasıl bir ilişkim olduğunu ortaya koyan herhangi bir delil yok, zaten böyle bir kaygı da yok. Ses kayıtlarını dinleyemediğimiz için emin olmasam da bunları şiddetsiz eylem örneği olarak saydığımdan eminim.

İddianamede geçen bir başka konu ise benim kurduğum Diyalog ve Uzlaşma Merkezi Derneği. Kısaca daha önce değindiğim gibi derneği o zamanlar hükümetin yürüttüğü çözüm sürecine toplumsal barış alanına mütevazı bir katkıda bulunmak üzere kurmayı düşündüm. Derneğin kuruluş başvurusunu 26 Haziran 2013 tarihinde yani Gezi olaylarından sonra yaptık. Defterlerimiz de 16 Temmuz 2013 tarihinde tescillendi. Sivil toplumun başka ülkelerde geniş çaplı çözüm ve barışma süreçlerinde oynadıkları rolü göstermek ve şiddetin sona ermesine katkıda bulunmak üzere belgelenmesinin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Bunun için her sivil toplum kuruluşunun yaptığı gibi fon aradık. Uluslararası alanda diyalog ve barışma süreçleri konusuna destek veren çeşitli kuruluşlarla görüştük. Görüleceği gibi toplumsal barış sürecine sivil toplum katkısını konuştuk. Polis sorgusunda geçen Sivil Düşün adlı Avrupa Komisyonu'nun sivil toplum kuruluşlarına yönelik bir fonundan etkinlik desteği aldık. Bu destekle 16 Kasım 2013 tarihinde, Helsinki Yurttaşlar Derneği ev sahipliğinde bir toplantı gerçekleştirdik. Bu toplantı da sanki Gezi olaylarıyla ilgiliymiş algısı yaratılmaya çalışılmış. Biz daha önce bu toplantının tam notlarını içeren kitapçığı delil olarak sunmuştuk. Bu toplantının da Gezi olaylarıyla bir ilişkisi yok, olduğuna dair zaten bir delil de yok ama olmadığını biz yine de ispatlamıştık.

Bir diğer garip suçlama ise İvan Maroviç'i Türkiye'ye getirmekten bahsetmiş olmam, tekrar ediyorum bahsetmiş olmam. Maroviç'i tanımıyorum. OTPOR'la veya Occupy'la ilişkim yok. Hatta iddianamenin 41. ve 42. sayfalarındaki 19 Temmuz 2013 tarihli (ID: 2217090691) konuşmamda *“bizimle alakası yok bu işin... hayır hayır yani ee şey Occupy ... bir ... yapmak istiyor ya bunun bizimle bir alakası yok”* dediğim görülebilir. Dernek faaliyetleriyle Occupy'nin alakası olmadığını söylüyorum. Aksi yönde bir delil zaten yok! O zamanlar Hacettepe Üniversitesi'nde Doç. Dr. Havva Kökarslan, yürüttüğü Çatışma Çözümü ve Barış İnşası yüksek lisans programı için şiddetsizlik dersini verecek olan hocanın hasta olması üzerine bana fikrimi soruyor. Polis sorgusunda sayfa 9 ve 100'deki konuşmadan bu dersin zaten verildiğini ve hocanın hasta olduğunu anlıyoruz. Bu konuşma da 26 Haziran 2013 tarihinde, yani Gezi olaylarından sonra. İddianame sayfa 41'de geçen konuşmanın tarihi ise 31 Temmuz 2013. Ben de Havva Hoca'ya böyle bir adam olduğunu söylüyorum ama kendisiyle ilgili bazı şüphelerin olduğunu da belirtiyorum. Tam olarak şöyle diyorum

“Otpor ismi şey olarak geçti bu gezi olaylarına hani onlar düzenlediler CIA miyey falan filan diye geçti ismi. Yani bilmiyorum, duydunuz mu, denk geldiniz mi öyle bir tarafı var”. O dönemde bu alanda dünyada yürütülen çalışmalara baktığım için ismini biliyordum. Fakat ne Maroviç derse geliyor, ne de benim kendisiyle bir ilişkim var. Şöyle bir örnek de vermek isterim. Eğer Havva Hoca bana bir komedyene ihtiyacı olduğunu söyleseydi ben de ona herkesin aklına gelebilecek isimlerden birkaçını, mesela Cem Yılmaz’ı önerirdim, ücretini yüksek olabileceğini de eklerdim. Ama ben Cem Yılmaz’ı tanımıyorum. Ya da sadece ismini vermem beni bir komedyen yapmıyor. İsimleri ve bahsedilen konuşmaları tarihlerini vermeden iddianameye dahil ederek ilişki varmış algısı yaratılmaya çalışılıyor. Tabii ki herhangi başka bir somut delil yok.

Öte yandan bu şiddetsizlik dersinin ne kadar standart bir ders olduğunu anlatabilmek için ekte Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi’nin halihazırda yürüttüğü Çatışma Çözümü programının ders içeriğini delil olarak sunmak istiyorum. Orada da göreceğiniz gibi şiddetsizlik bu gibi programlarda önemli ve vazgeçilmez bir derstir.

İddianamede geçen ve Gezi ile ilgili olan tek bir etkinlik var. O da 27 Haziran 2013 tarihinde Garaj İstanbul’da gerçekleşen toplantı. Bu toplantıda Gezi Olayları sırasında ne olduğu akademisyen, aktivist ve hukukçularla tartışıldı. Toplam katılımcı sayısının 31 olduğunu da iddianameden öğrendiğim toplantıda kolaylaştırıcılık yaptım.

Kolaylaştırıcılık İngilizcedeki facilitator’ın çevirisidir. Bu da bizim artık kanıksadığımız moderatörün büyük gruplar için olanıdır. Yakında zamanda izlediğimiz bir tartışmadan moderatörün tarafsızlığının önemi konusunda kimsenin şüphesinin kalmadığını düşünüyorum. Kolaylaştırıcının bildiğimiz en somut örneği, yıllarca televizyonda saatler boyu izlediğimiz Siyaset Meydanı adlı programda Ali Kırca’nın yaptığı iştir. Toplantıda kolaylaştırıcı karar almaz, konuşma yapmaz. Sadece herkesin olabildiğince tartışmaya dahil olmasını sağlar. Toplantı akışına katkıda bulunur. Bununla ilgili aldığım eğitimleri, Türkiye’de buna yönelik yaptığımız eğitimleri ve kamu kurumlarından kolaylaştırıcı olanlarla ilgili bazı belgeleri delil olarak sunuyoruz. Ne kolaylaştırıcılık bir suç, ne de toplantı düzenlemek. Fakat sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi tutuklanma gerekçem “*her ne kadar toplantıların*

karanlıkta olan yönleri olsa da” diye başlıyor. Yani tutuklanma gerekçesinin kendisi, toplantıların içeriğinin tespit edilemediğini itiraf ediyor. Biz bu karanlıkta kalan yönleri belgeleriyle aydınlattık. Fakat ben şüpheden yararlandırılmak yerine cezaevine gönderildim. Öte yandan bu toplantı Gezi olaylarından sonra gerçekleşen belki yüzlerce toplantıdan sadece biri. İstanbul’da hatta Avrupa yakasında yapılan, tek bir toplantıyla Gezi olaylarını Anadolu’ya yaymaya ve derinleştirmeye çalıştığımız iddia ediliyor. Tekrar olacak ama bununla ilgili de toplantının gerçekleştiğini gösteren deliller haricinde başka bir delil yok. Yaygınlaştırma ve derinleştirmeyi nasıl planladığımızın dahi delili yok. Yani İçişleri Bakanlığı raporuna göre 79 ilde 2,5 milyon insanın katıldığı eylemleri tek başıma ben mi organize ettim? Madem öyle 6 yıldır ben ne yapıyordum?

İddianamede, Gezi olaylarının öncesinde, sırasında ve sonrasında herhangi bir aşamada ismim geçmiyor. Ne iddianamede ne de dinlemelerden birinde Taksim Dayanışma’yla, Taksim Platformu’yla ya da üyeleriyle ilişkiye dair bir delil yok. Anadolu Jam ya da Baraka ile de bir ilişkim yok. Anadolu Kültür ile bir ilişkim yok. Açık Toplum Vakfı ile bir ilişkim yok. İddianamenin 69. sayfasında yüzlerce dernek, parti, sendika ve girişimin adı var. Onlarla da bir ilişkim yok. Olması suç değil zaten ama yok. Söylemeye gerek var mı bilmiyorum ama OTPOR/Canvas’la da ilgim yok. Bu ilişkilerle ilgili zaten iddianamede herhangi bir delil de yok. Tüm bunları bırakalım Gezi’de bulunduğuma dair bile bir delil yok. Gezide bir gece yatmadım. 220 gece cezaevinde yatacağımı bilsem hiç olmazsa bir gece yatardım. Deliller arasında bulunan polis memurunun ifadesinde de adım geçmiyor. Kronolojide ismim yok. Gezi olaylarının planlandığı iddia edilen 2011-2013 döneminde de adım yok. Hatta dava dosyasında polis ifadem dahi yok. Hatta bu davada yargılananlardan sadece Hanzade Germiyanoglu ve İnanç Ekmekçi ve Hakan Altınay’ı tanıyorum. Diğerleriyle hiçbir ilişkim yok. Ben onları, onlar da beni tanımıyorlar. Gezi ile ilgili bir tweetim yok, ki bir gecede 500.000’den fazla, toplamda milyonlarca tweet atıldı. Zello yok. Bir Whatsapp grubu yok.

İddianamenin sayfa 389 ve 390. sayfalarındaki 17 Aralık 2013’te geçen (ID: 2506888991) konuşmada "*bende maalesef görsel bir şey çıkmadı*", Havva’nın

"Resimleri varsa yani mesela yazılar vardı siz aranızda toplanıp belli bir takım şeyler toplantılar yapıp, şunu şöyle yapalım, bunu böyle yapalım falan gibi..." dediği, Yiğit'in "Yok öyle bir şey yok maalesef. Yok." Yani planladığım, gerçekleştirdiğim ve yaygınlaştırıp derinleştirdiğim böylesi bir toplumsal olayla ilgili elimde fotoğraf bile yok.

İnsan sormadan edemiyor, madem öyle ben neyin tedbiri olarak tutuklandım? Şüpheden niye ben yararlanmadım? Neden iddianamede varım? Gerçekten neden varım? Neden 220 gündür tek başıma bir hücrede tutuluyorum? Ben neden buradayım? Neden ağırlaştırılmış müebbetle yargılanıyorum?

O zaman şu da iddia edilebilir mi; hiç ismimin geçmediği ve tüm sözde delillerin olaylardan sonra gerçekleşen ilgisiz konuşmalardan ibaret olduğu durumda acaba bambaşka iddianamelere de eklemlenmem mümkün mü? Sadece Allah korusun diyebiliyorum.

Retinamızdan neredeyse kan akarak okumak zorunda kaldığımız bu iddianame, 657 sayfa boyunca konuşuyor ama somut hiçbir şey söylemiyor. İddianamenin bir başka sorunu ise apofeniden mustarip olmasıdır. Apofeni rastgele olaylar, bilgiler ve insanlar arasında sanki bir bağlantı ya da anlamlı bir örüntü varmış gibi görme eğilimine deniyor. Dolayısıyla bu iddianamenin hukuktan çok başka alanların konusu olduğunu da düşünüyorum. Bu benim gördüğüm ilk iddianame. Eğer bütün iddianameler böyleyse yazık bizim hukuk sistemimize. Yok, eğer sadece bu iddianame böyleyse o zaman yazık bize. Bu kadar tutarsızlık acaba aslında 1657 sayfa olan başka bir iddianamenin kıymetlendirilmiş 657 sayfası mı diye de sormadan edemiyorum. İddianame sayfa 92'de sui generis demiş. Bence sui generis olan iddianamenin bu kadar çelişkiyi 657 sayfa boyunca barındırmasıdır.

İddianame neredeyse Leyla'nın çantasındaki yuvarlak kitaptaki mavi aslan kadar bile bir tutarlılık kaygısı gütmüyor. Yani 3 yaşındaki bir çocuğun bile kurduğu, birbirini takip eden olaylar dizisini yeniden kurarak, bu olayların nasıl gerçekleştiğini, benim de buna nasıl dahil olduğumu açıklamıyor, hatta açıklama kaygısı bile gütmüyor. Bereketli bir hayal gücünün ürünü olduğu belli olan iddianame bize etki ajanlığı diye

yepyeni bir pozisyon uydurarak kaygısızca ağırlaştırılmış müebbet istemekten de geri kalmıyor. Neyse ki idamı da kıymetlendirerek idamımızı istemiyor. Fakat olumlu bir not eklemekte fayda var. İddianamenin 657 sayfa boyunca tutarlı olduğu bir konu var; o da sayfa numaraları, başından sonuna kadar neyse ki doğru ilerliyor. En azından bu konuya özen gösterildiği görülüyor.

Kısaca bu iddianame hiçbir somut delil ortaya koyma kaygısı gütmeden ağırlaştırılmış müebbedi şu sebeple mi istiyor: Yiğit Aksakoğlu olmayan bir örgütün üyesidir. 2012’de 35 saniyede Osman Kavala’dan talimat ve yönlendirme alarak Gezi olaylarının hazırlanmasında rol almıştır. Bunu da Marc isimli şahısla irtibatı ve yurtdışından almaktan bahsettiği 25.000 Dolarla gerçekleştirmiştir. İvan Maroviç’ten bahsetmektedir, dolayısıyla onunla bir ilişkisi vardır. Yalnızca İnanç Ekmekçi ve Hanzade Germiyanoglu ile Gezi olaylarından önce konuşarak tüm bunları organize etmiştir. Başka kimseyle de irtibatı yoktur. Bu konuşmaların içeriği yoktur, gerekli de değildir. Ses kayıtlarının kendisi dosyada olmasa da elimizdeki tüm dinlemeler park boşaldıktan 10 gün sonra başlamaktadır. Diyalog ve Uzlaşma Derneği’ni de Gezi olaylarından sonra olsa da bunun için kurmuştur. Şiddetsiz eylem diye bir web sitesi adı satın almıştır. Piyano çalan adam, duran adam ve yeryüzü iftarlarından bahsetmektedir. Dolayısıyla tüm bu eylemleri o teşvik etmiştir. Başka tüm özel ve işiyle ilgili görünen konuşmaları Gezi olaylarıyla ilgilidir. Garajistanbul’da düzenlenen bir toplantıya katılan 31 kişiye kolaylaştırıcılık yaparak Gezi olaylarını Anadolu’da yaygınlaştırmış ve derinleştirmiştir. Tüm bunların kanıtı park boşaltıldıktan sonra yapılan dinlemelerdir. 78 ildeki 5bin küsur eylemi, binlerce yazıyı, milyonlarca insanı, milyonlarca tweeti, yüzlerce festivali, dergiyi, kitabı vs. hepsini Yiğit Aksakoğlu yapmıştır. Bu davada yargılananlarla bile doğrudan bir ilişkisi olmadığı için Gezi olaylarını Yiğit Aksakoğlu neredeyse tek başına yapmıştır. Yetmemiş derinleştirip yaygınlaştırmıştır. Yani sivil toplum alanında çalışan Yiğit Aksakoğlu’nun özel ve iş hayatındaki binlerce ayrıntıdan önyargımıza uygun olanları seçerek, alt alta koyduğumuz bu şeyler elimizdeki yegâne delildir. Bu konulardan yalnızca bahsetmiş olması bunların hepsini yaptığına dair bizim için yeterli delildir. Ağırlaştırılmış müebbet istemek için başka somut delile ya da basit bilgiye bile ihtiyacımız yok. İstedığımız konuşma ve sosyal ilişkiye, istediğimiz anlamı yükleyerek

bunu yapabiliriz. Ayrıca başka hiçbir delil ya da bilgi olmasa da altı yıl öncesine ait dinlemeleri karartma veya değiştirme ihtimali olduğu için ve ne sabıkası ne de kredi kartı borcu olan Yiğit Aksakoğlu'nun kaçma ihtimali bulunduğu için 7 ay – 220 gün boyunca tek başına bir hücrede tutulması da yasal ve meşrudur. Yani yaklaşık 600 twitter takipçimle tek başıma, hükümeti devirip ne yapacaktım? Tüm hükümet üyelerinin yerine ben mi geçmeyi planlıyordum? Başka herhangi bir açıklaması olmayan bu iddianame bence çizgi film senaryosu için bile yeterince tutarlı değil.

Şimdi bu iddianameden beni tamamen çıkarsak ne olur? Örgütsel hiyerarşi, olayların akışı, ilişkiler veya bu iddianamede hiç rastlayamadığımız sebep-sonuç ilişkileri açısından ne değişir? Hiçbir şey! Hiçbir şey değişmez. Aynı şekilde, 2013'te kim bilir kimler tarafından ve kim bilir ne sebeple dinlenmesi istenen, sivil toplumda çalışan 10 kişiyi daha ekleyebilir miyiz? Ekleyebiliriz. O zaman ben niye bu iddianamede varım? Buradaki herkes ve maalesef Türkiye ve dünyadan bir kısım insan hatta Gezi olaylarına kalkışma diyenler dahi gayet iyi biliyor ki ne Gezi'den kalkışma ne de bu davadan suç çıkar. Aslında bu davanın hedefindeki ben değilim. İngilizce'de odadaki fil diye bir deyim vardır. Herkes görür ve bilir odada bir fil olduğunu. Ama kimse ondan bahsetmez. Odadaki fil, bu iddianamenin haksız ve uzun tutuklulukları meşrulaştırmak için üretildiğidir. Bir kişiye böylesi bir suç isnat edilemeyeceği için bizim gibi birkaç kişi daha arşivden arandı, bulundu. Fetöcü polis ve savcıların ürettiği sözde deliller kıymetlendirildi. Yani hukuk sistemimiz artık öyle bir hale geldi ki birilerini uzun tutuklulukla cezalandırıyor, uzun tutukluluğu meşrulaştırmak için operasyon yapıyor. Konuyla hiç ilgisi olmayan birini, hiç olmazsa biri tutuklansın diyerek, karanlıkta kalan yönler olsa da diye başlayan bir gerekçeyle tutuklayabiliyor. 16 kişiyi bir torbaya koyup, bunların hepsine 657 sayfalık içi bomboş olmasına rağmen ağırlaştırılmış müebbet isteyen iddianameler hazırlamaktan çekinmiyor. Sanırım haklar ve sorumluluklar ekseninde, işleyen bir demokrasi ve yurttaşlıktan bahsetmekten giderek uzaklaşıyoruz.

Her nasıl olduysa gözaltına alınmamdan 8 gün önce, 8 Kasım 2018 tarihinde bazı sözde gazetelerde çıkan ve haber diye basılan şeyleri gördüm. Burada Garajistanbul toplantısıyla Gezi olaylarını derinleştirmek ve yaygınlaştırmaya çalıştığımız

konusundaki saçma sapan iddiayı da gördüm. Buna rağmen 16 Kasım sabahı evden 10 polis eşliğinde alınmama çok şaşırımdı. Çağırılıysaydım gider ifade verirdim. Yani aradaki 8 günde bir yere kaçmadım. 7 aydır yani 220 gündür 10 m2’de tek başıma tutulmasaydım da bugün burada olurdu. 220 gündür 10 m2’de değil dışarıda olsaydım ne 6 yıl öncesinin dinlemelerine etki edebilirdim ne de bu iddianameye veya delillere en ufak bir ekleme yapılacaktı. Ya da FETÖcü polis ve savcıların büyük ihtimalle çözüm sürecine karşı oldukları için yaptıkları, yabancı isimler ve anlamadıkları kavramları kalın ve altı çizili olarak işaretledikleri ve 6 yıl sonra “kıymetlendirilen” dinlemeleri karartmam mümkün değildi. İnanın çok endişeleniyorum bir gün “pişman mısınız?” diye sormanızdan. Neyden pişman olmam gerektiğini veya tam olarak ne suç işlediğimi anlamış değilim. Ben sadece yasal değil, meşru da olan sivil toplum faaliyetleri yürüttüm. Bunun dışında herhangi bir şey yaptığım yönünde herhangi bir delil de zaten yok. Sivil toplumun toplantı, eğitim, fon alma ve yayın çıkarma gibi faaliyetlerini, kriminalize etmenin özel sektörün satış, pazarlama ve üretim gibi faaliyetlerini kriminalize etmekten hiçbir farkı yoktur. Sivil toplumun başka aracı yoktur. Dolayısıyla bu iddianame aynı zamanda sivil toplumu topyekun kriminalize etme çabasıdır. Ben sivil toplum ve sosyal kalkınma alanında çalışan bir uzman olarak yasal ve meşru alanın dışına hiç çıkmadım. Şiddeti de her zaman dışladım.

Bunun yanı sıra Gezi olayları sırasında hayatını kaybedenler ve yaralananlardan bu iddianamede hiç bahsedilmemiş olması üzücü ve atlanılmaması gereken bir çelişkidir.

Sayın Başkan, sayın üyeler, bu dava sadece benimle ya da Gezi’yle ilgili değildir. Bu dava uzun zamandır Türkiye’de hukukla ve adaletle yurttaşlar arasında örülen yüksek duvarla ilgilidir. Yurttaşların en temel haklarına bile erişimlerinde ciddi engeller bulunmaktadır. Bu dava sürecinde olacaklar bu duvarı yıkmaz farkındayım. Ama vereceğiniz karar bu duvardan bir taşın eksilmesine ya da o duvara bir taş daha konulmasına sebep olacaktır.

Ben 7 ay 220 gün tecrit altındayım. Fakat Hollanda’daki işverenime durumu anlatamıyorum. İşimi kaybetmek üzereyim. Eşim İstanbul’da tek başına hem iki çocukla hem kendi işiyle hem de dava süreci ile uğraşiyor. Yani bu durum sadece

şimdi ve benim için değil, uzun dönemli ve başkaları için de mağduriyet yaratmaktadır. Dolayısıyla hiç olmazsa bana ve aileme tüm bu yaşatılanlar için birilerinin sorumluluk almasını istiyorum. Eğer burası haklar ve sorumluluklar temelinde yurttaşlardan oluşan bir ülkeyse ben de en temel haklarıma erişim istiyorum. Özgürlüğümü istiyorum.

Bunların hiçbiri olmasa da “kaldığın yer eve uzak değilmiş, neden gelmiyorsun” diye soran 3 yaşındaki Leyla’ya, “sen ne suç işlediğin için hapistesin” diye soran 7 yaşındaki Deniz’e birilerinin cevap vermesini istiyorum. Delil karartmak veya kaçmak için değil, bu dönemin kalan son 3 gününde çocuklarımı okullarına bırakabilmek için önce tahliyemi, sonra beraatımı istiyorum.

Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Saygılarımla.